

'Pukla sam i rekla da ne mogu tako dalje. Nisam bila sigurna je li dementan ili je samo neodgovoran'

▶ Poslušaj ovaj članak

00:00 / 06:46



Foto: Pixabay

1/4

VL Autor
Dina Šiljeg

28.11.2023.
u 20:45

Teško je biti neurodivergentan i živjeti bez dijagnoze dobar dio života. Jednostavne stvari predstavljaju napor, a ni sam nisi svjestan da drugi ljudi drukčije funkcioniraju. Jednostavno misliš da s tobom nešto nije O. K. Mnogi su nam sugovornici do sada ispričali i kako su ih njihovi problemi koje donose simptomi ADHD-a stajali veza, zaruka, pa čak i brakova u nekim slučajevima. Stoga vam donosimo iskustvo neurotipične osobe o životu s odraslom osobom koja pati od posljedica neliječenog ADHD-a.

"Naš prvi susret bio je vrlo čudan. Dočeka me na autobusnom kolodvoru. S obzirom na to da sam došla iz grada na obali, molila sam ga da se po Zagrebu vozimo tramvajem. Nedugo nakon ulaska u tramvaj, **promašio je stanicu na kojoj smo trebali izići**. Vidjela sam da mu je neugodno zbog toga pa prebacila sve na šalu, no nije mi bilo jasno kako može promašiti tramvajsku stanicu na kojoj silazi svaki dan? Poslije se pravdao da nije mogao skinuti oči s mene, no u meni je **ostao trag tog prvog dojma** da nešto nije kako treba", priča nam naša neurotipična sugovornica o tome kako se razvijao njezin odnos s danas dugogodišnjim partnerom, kojem je u odrasloj dobi uočen problem s **ADHD-om**.

Kako je vrijeme prolazilo, ona je vidjela **sve više čudnih detalja**, a počela je uočavati i da je njezin partner drukčiji od većine ljudi. "Na remenu nosi zakačenu torbicu s mobitelom, a novčanik mu je lančićem zakačen za hlače. Kad sam ga pitala zašto to tako nosi, rekao mi je da od malih nogu **zaboravlja stvari**. Kazao mi je: 'Sve što nije zakačeno za mene ili mi nije u džepovima, teško da neću zaboraviti negdje tijekom dana', ispričala je.

Nakon nekoliko mjeseci ona se preselila u Zagreb, a zaboravnost i neorganiziranost njezina partnera isprva ju je, kaže nam, zabavljala. No nije prošlo mnogo vremena, a **ona se zabrinula**. Uz to je uočila i kako se on trudi sebi olakšati život, ali unatoč tome i dalje

"Nerijetko nije znao gdje mu je nalaz od liječnika, papir koji mu treba, dokument za posao, pitao bi me gdje su stvari koje dugo stoje na istom mjestu... Većinu organizacije svojeg vremena povjerio je mobitelu. Njegove bilješke sadrže sve što treba napraviti u danu, poput hodograma. Na aplikaciji kalendara zapisani su mu svi termini pregleda kod liječnika i bitni datumi. Alarm mu zvoni kako bi ga upozorio da treba ručati pa krenuti na vrijeme na posao...", priča nam i dodaje kako mu **ni tako veliki napori nisu pomogli** da ne izgubi tek kupljeni mobitel u taksiju.

"Jednostavno je spustio mobitel na sjedište i izašao bez njega." Naizgled se čini kao da je to nešto što se svakome događa, ali kod ADHD-a te su poteškoće toliko učestale da remete kvalitetu života.

Zaboravljene kišobrane u autobusima i trgovinama, sunčane naočale bačene u smeće s papirom od peciva, rođendanski dar u vrećici zaboravljen u tramvaju... više nitko i ne spominje.

Kada je drugi put zaboravio netom kupljeni mobitel koji su teškom mukom i uz dobrotu taksista uspjeli pronaći, ona je **izgubila živce**. "Pukla sam i rekla da ne mogu tako dalje. Više nisam bila sigurna je li u svojim kasnim tridesetima dementan ili je samo neozbiljan i neodgovoran. Ima li psihičkih problema zbog kojih sam možda i ja uz njega u opasnosti ili mu jednostavno nije stalo do nas..."

Tada je odlučio potražiti pomoć. **Liječnica obiteljske medicine** odmah mu je rekla da sumnja na ADHD ili Alzheimerovu bolest. "Obje opcije prestrašile su nas jer nismo znali s čime ćemo se možda morati nositi. Obavio je magnetsku rezonanciju mozga. Prema nalazima koje je dobio, nije Alzheimerova bolest. Sad ga očekuju testiranja i odlasci kod stručnjaka koji će znati odrediti što se s njim događa i u kojoj mjeri."

U međuvremenu su **simptome ADHD-a** uspoređivali s njegovim životom i svime što mu se događa, sve do najmanjeg detalja. I sve je bilo poznato. "Što se više trudio da sve bude u najboljem redu, zbog stresa je sve češće zaboravljao predmete ili obaveze koje su bile pred njim."

Nakon toga stvari su počele postajati jasnije. Puno su razgovarali i **osmislili razne metode** kako da organizacijom doskoče njegovu zaboravljanju. "Moram priznati da je sada i meni lakše jer znam da se trudi. Poslovi koji su većini ljudi rutinski i obavljaju ih automatizmom njemu predstavljaju napor. Čak i kad zaboravi nešto što smo dogovorili ranije, poput sitnih malih poslova – iznijeti smeće, pokupiti veš, otići do trgovine, pospremiti za sobom ili kad ga njegov hiperfokus satima drži u hobiju koji jako voli, znam da je i dalje uz mene. Razumijevanjem problema, strpljenjem i uz mnogo dogovaranja naš je život postao bolji i lakši", zaključuje naša sugovornica.

Sumnjate li da biste mogli imati ADHD, pogledajte i potencijalni popis simptoma na stranici [Hiperaktivni sanjari](#). Članovi udruge za razumijevanje ADHD-a prvi su počeli javno govoriti o postojanju tog problema u odraslih, a godinama već pomažu udružujući se i dijeleći savjete roditeljima čijoj je djeci dijagnosticiran ADHD. Udruga organizira i grupe podrške za odrasle, o čemu informacije možete naći [OVDJE](#).

U novije vrijeme formira se i kolektiv AjDe HajDe koji također organizira grupe podrške za odrasle. Informacije o tome možete pronaći [OVDJE](#).

Na Facebooku postoji nekoliko grupa podrške za odrasle s ADHD-om koje povezuju ljude iz cijele regije koji virtualno dijele svoja iskustva i savjete. Jednu od njih možete pronaći [OVDJE](#).

Tekst je objavljen uz financijsku potporu Agencije za elektroničke medije na temelju Programa ugovaranja novinarskih radova u elektroničkim publikacijama.